

STEVEN BERKOFF

HARRY'S CHRISTMAS (Smakelijk Kerstfeest)

vertaling

Marcel Otten

SMAKELIJK KERSTFEEST IS EEN MO-
NOLOOG VAN HARRY

Tijd : Kerstmis. Plaats : een kamer.

Harry telt zijn kerstkaarten.

Vier, vijf, zes. Dat is alles. Meer niet...maar ik heb er nog een paar van vorig jaar...even kijken

Kijkt ze van vorig jaar door.

Ik zou er een paar bij kunnen zetten... Neen, dat moet je niet doen...dat is flauw...staat wel beter...voor wie ? Ziet er een beetje iel uit. **MAAK JE JE DRUK OVER WAT DE ANDEREN Zouden KUNNEN DENKEN ?** Jaaaa ! **ZE Zouden LANGS KUNNEN KOMEN EN DENKEN : ARME HARRY ? NIET ZO POPULAIR.** Iets in die trant, ja. **DIE ZES KAARTEN ZIEN EN MEDELIJDEN MET JE HEBBEN ?** Misschien, misschien wel, ja. **DENKEN, WAT VOOR EEN LEVEN ZOU-IE HEBBEN GEHAD-DAT-IE MAAR EEN PAAR KERSTKAARTEN KRIJGT ?** Misschien, ja. **WAT ZOU-IE VOOR DE WERELD BETEKENEN ?** Kerst vertelt het je...dat je geen ene reet hebt... Kerst vertelt je...hoe je ervoor staat... je scoort zes armzalige kerstkaarten...Kerst geeft je het gevoel dat je niet bestaat...Kerst is als een vloedgolf die op komt zetten...je wilt wegnemen, maar je kunt nergens heen... Ik haat het... Aaaach ! Zo erg is het niet...als gemiddelde is het wel okee. Maar als ik er niet meer dan zes krijg zet ik er zeker twee van vorig jaar bij...misschien wel drie. Ha, ha, misschien zet ik ze wel allemaal van vorig jaar erbij, nog beter van de afgelopen vijf jaar en dan geef ik een knalfeest. Ha ! Ha ! Tjee, Harry, wat ben jij populair ! Waarom zou ik ze sparen ? Ze zijn wel mooi, hoor, een paar tenminste. Het zijn herinneringen. Een stukje van je verleden.

Kijkt naar de kaarten.

Pa, ma, m'n broer en tantes...eentje van mijn werk en twee van...vrienden. Die twee...in jaren niet gezien...maar ieder jaar sturen ze een kaart en ik stuur d'r weer eentje terug...weten ze dat ik nog steeds in leven ben...en altijd hetzelfde : "Bel eens". Doe ik natuurlijk niet, omdat ze toch niets willen horen...niet echt...maar het is wel leuk, een paar oude herinneringen oppoetsen en ze krijgen dan van mij ook een kaartje terug...maar ik niet als eerste. Ik wacht en als ze een jaar overslaan dan sla ik ook een jaartje over. Maar in de

afgelopen tien jaar hebben ze maar één keer een jaar overgeslagen. Toen was ik verhuisd, dus die kaart is verkeerd besteld of zoekgeraakt of nog steeds onderweg...nog vier dagen. Theoretisch kan ik er nog vier krijgen... Meer heb ik er niet nodig, vier stuks om de tien vol te maken. Dat zou redelijk zijn...dat is wel het minste, want drie zijn er van je familie, die tellen niet, dus nog eens zes zou heel mooi zijn; zelfs met twee zou ik akkoord gaan. Maar eentje...of helemaal geen...dat kan niet. Nee, met tien zou ik pas echt meetellen en als de kerstman komt met al het lekkere spul, dan nog een paar door de schoorsteen. Wat moet je nou met al die waardeloze kaarten...een wanhoopskreet in de trant van "Ik hou van jou, hou ook alsjeblieft van mij !" en dan al die stomme kaarten aan een lint in de hal hangen...als bewijs hoeveel ze van je houden...wat kan mij dat nou schelen...ik stuur pas een kaart als ik er eentje krijg...ik wil geen kaarten van lui die er normaal niet over zouden piekeren mij d'r eentje te sturen, maar wel ineens als ze d'r een van mij krijgen; dan krijg je zo'n verplicht kaartje... en die telt niet. Ik wil kaarten van mensen die het leuk vinden er mij een te sturen. Niet vanwege de verplichting, nee, ik stuur gewoon een kaartje als een ouwe maat mij er eentje stuurt. Ja. Maar niet om de verplichting. Misschien moet ik wel ladingen kaarten versturen. Zoals bij het vissen een heleboel lijntjes uitleggen en bij eentje beet krijgen...misschien moet ik wel de hele wereld overspoelen met kaarten voor iedereen die ik ooit een handje heb gegeven...of aangeraakt heb...alle mensen uit het verleden...de geschiedenis van mijn zijn...dan zouden ze mij er eentje sturen en dan zouden we weer de draad oppakken...die we hadden laten vallen...die dunne gloeidraad...waar geen stroom meer doorheen komt...een kaart zou dan een poging zijn die draad weer te laten gloeien en te proberen verbinding tot stand te brengen. En als ze antwoord geven dan gaat de lamp aan. Nu is het te laat. Over vier dagen is het Kerst... Ik kreeg er veel meer...vroeger. Ik kreeg wat kaarten...soms wel meer dan tien...ooit heb ik er twintig gekregen...ja. Dat was een rekord, dat jaar. Ik werkte op een kantoor en iedereen vond dat ze elkaar kaarten moesten sturen. Dus dat was een te gek jaar, maar toen viel het weer terug naar twaalf en toen tien toen zes of zeven en zo werd het ieder jaar minder. En als mijn ouders overlijden kan ik er nog maar op

vier rekenen...misschien maar drie. Niet zo best... Ik zet er nu een paar bij.

Doet er vier bij.

WAAROM DEED JE DAT ? VOEL JE JE NU BETER ? Ja. **VOOR HET GEVAL ER IEMAND LANGS KOMT ?** Ja, dan zien ze...**HOE POPULAIR JE BENT ?** Geen eens populair maar normaal...tenminste normaal...net als iedereen...niet...**EENZAAM, ZONDER VRIENDEN, NIET POPULAIR, NIET GEWENST, NIET BEKEND, NIET BEMIND, NIET INTERESSANT, NIET BESTAAND...**Neen, het kan me niet schelen...als ik meer kaarten verstuur, krijg ik er ook meer...kan me niet schelen. **WAAROM ZET JE ZE VAN VORIG JAAR ER DAN BIJ ?** Schaam me zo. **VOOR WIE ? VOOR JE HOSPITA, JE ENIGE VRIEND, IEMAND DIE OP BEZOEK KOMT, IEMAND DIE TOEVALLIG LANGS KOMT ? NIEMAND KOMT TOEVALLIG BIJ JOU LANGS.** Je weet nooit. Ik verwacht wel iemand...wel verdomme...doet het ertoe ?

Haalt de kaarten weg.

Wat belachelijk, wat obsceen...

Zet ze weer terug.

Ze zien er wel vrolijk uit. Kan me niet schelen...wel zeker van zijn dat er geen stempel van vorig jaar op zit.

Bestudeert een kaart.

"Bel eens" Hmm...het hele jaar niet gebeld. Wel over nagedacht...misschien zou ik...misschien nodigen ze me wel uit... Ach ! Die plannen wekenlang vooruit...Dat soort volk bereidt zich voor op Kerst of het oorlog wordt...of een rare wedstrijd met hindernissen... Kan mij het schelen...wat is Kerst nou...een dag als alle andere...waarop de niet-bestaanden worden geteld...de rest van het jaar kan je in de massa wegzinken...maar nu verzamelt de massa haar krachten, rent dan weg en daar sta je dan...naakt...met je kaarten...niet genoeg om je naaktheid te bedekken...waarom zou ik bij de massa aansluiten...inkopen doen...in de rij in de supermarkt en een stuk dodelijk vergiftigd pluimvee mee naar huis slepen... Aach ! Christus is geboren zodat ik mijn kaarten tellen kon...hij kwam op aarde om mij zo eenzaam te laten voelen als een stuk stront dat maar niet weg wil spoelen als je de plee doortrekt. Alhoewel, het kan best leuk zijn... allemaal om de tafel, een beetje lazerus worden, de kinderen springend om je heen, films op teeeve... Aach... Kan ik ook bij